

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1124

29.09.2024 (135)

Adolf Hitler: Führer iubit

Partea 1

Introducere

Adolf Hitler a fost cu siguranță cel mai iubit lider al vreunei națiuni!

Această iubire l-a făcut atât de eficient. Această eficacitate l-a făcut să fie atât de temut de inamic. Această frică l-a făcut atât de hulit de dușman, an după an și deceniu după deceniu.

Dragostea nu poate fi învinsă de ură. Adevărul nu poate fi eradicat de minciuni. Noblețea nu poate fi distrusă de josnicie.

Într-o bună zi, valul se va schimba...

Gerhard Lauck
Octombrie 1999 (110)

Cine a fost Adolf Hitler?

de Michael Storm

Fuhrerul nostru Adolf Hitler a fost un om foarte talentat. A îndeplinit multe roluri extrem de dificile, printre care cel de domnitor de război, lider politic și constructor, pentru a cita doar câteva. După părerea mea, rolul cel mai des recunoscut - adică cel de domnitor al războiului -, *nu a* fost adevăratul om interior. Deși s-a apucat de treabă cu toată energia sa, aceasta nu era chemarea sa interioară. (De exemplu, a refuzat convertirea economiei la războiul total până la sfârșitul anului 1943 și încorporarea femeilor germane în efortul de război până în 1944, deoarece spera să încheie cu succes războiul fără a fi nevoit să schimbe cursul operei sale de o viață).

Deși a fost cu siguranță un lider politic cu adevărat talentat și un om de stat dinamic, acestea erau roluri exterioare care încă nu-i satisfăceau omul interior. După criza de iarnă de pe frontul de est, acestea au trecut pe plan secundar în fața rolului de stăpân al războiului pe care Führerul a fost nevoit să și-l asume.

Esența interioară a lui Adolf Hitler, care este vizibilă în toată viața sa, este aceea a unui *constructor*. Scopul articolului din acest an dedicat zilei de naștere este de a examina acest fapt. Contrar imaginii negative pe care presa evreiască o are despre iubitul nostru Führer, el a fost cel mai pozitiv și constructiv lider din istorie.

De mic și-a dorit să devină pictor. Și chiar și-a câștigat existența ca artist în tinerețe. Cu toate acestea, abia când a aplicat la universitatea din Viena și-a descoperit adevărata vocație interioară. Institutul de artă i-a respins cererea, ceea ce i-a frânt inima. Dar i-au spus că viitorul său se află în domeniul arhitecturii și că ar trebui să se aplice în acest domeniu.

De-a lungul vieții sale, Adolf Hitler a proiectat case, clădiri, stadioane, poduri, cartiere de lucru și orașe întregi. Fiecare dintre ele a purtat amprenta personală a ființei sale cele mai intime. Sarcina lui Albert Speer, în calitate de arhitect-șef al Reich-ului, a fost de a prelua ideile, schițele, desenele și modelele Fuhrerului și de a le transforma în realitate. Lucrări din beton, sticlă și oțel au apărut peste tot în Germania pe măsură ce visele Fuhrerului prindeau contur. Programul său de construcție a continuat din 1933 până în 1943. Dar Germania nu avea suficienți muncitori sau materii prime pentru a începe nici măcar o fracțiune din proiectele preconizate în acea scurtă perioadă de zece ani.

Până în 1944, armamentul german a trecut în plan secundar față de programul său de construcții. În 1938, numai Franța a depășit Germania la capitolul armament. În 1939, Marea Britanie a cheltuit mai multe resurse pentru RAF decât a cheltuit Hermann Goering pentru Luftwaffe. În 1940, Franța avea de două ori mai multe tancuri moderne decât Germania. Iar aceste două așa-zise democrații iubitoare de pace au fost cele *mai slabe* din coaliția masivă de puteri aliate care a înconjurat Germania în cel mai monstruos război cunoscut de omenire. Tot a durat peste șase ani pentru ca acestea - SUA, URSS, Marea Britanie, Franța etc. - să copleșească mica Germanie.

Evident, crearea fizică a autostrăzilor, a clădirilor și a orașelor era o prioritate foarte mare pentru Führer. Cu toate acestea, chiar și aceste proiecte gigantice nu reușesc să demonstreze pe deplin interiorul său, care era mult mai mare.

Când Adolf Hitler s-a alăturat necunoscutului NSDAP ca al șaptelea membru al acestuia, a început o campanie de creare a unei puternice mașini politice, care a crescut din obscuritate în mișcarea atotcuprinzătoare pe care o vedem în filmul magnetic *Triumful voinței*. Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără impulsul său interior. Construirea mașinării partidului nu a fost o realizare ușoară, iar dușmani formidabili au trebuit combătuți pe tot parcursul drumului. Pe măsură ce brațul politic al partidului a crescut până la milioane de membri, Führerul a creat numeroase ramuri ale mișcării, astfel încât fiecare membru să își poată îndeplini destinul personal. Cele mai cunoscute au fost, desigur, S.S., S.A. și *Tineretul hitlerist*. Dar existau zeci de alte organizații, mult mai mari, care sprijineau muncitorii, fermierii, studenții etc. Numărul lor de membri a eclipsat chiar și cele două milioane de oameni din S.A. Geniul Führerului a fost atât de mare, încât aproape toată lumea a fost inclusă în țesătura națională, unde a obținut satisfacție din ceea ce făcea cel mai bine, iar acest lucru, la rândul său, a unificat poporul așa cum niciun popor nu a mai fost vreodată înainte sau după aceea.

Adolf Hitler nu numai că a construit cea mai cuprinzătoare mișcare politică din istoria lumii - în cele mai nefavorabile condiții imaginabile -, dar a creat și cea mai puternică economie din Europa. Când Führerul a preluat puterea la 30 ianuarie 1933, economia germană era un hulk ars și în flăcări. Șomajul era de peste 25%. Marca germană nu valora nimic. Comerțul internațional era imposibil din cauza depresiunii mondiale evreiești și a refuzului Marii Britanii de a permite accesul Germaniei la piețele mondiale. Chiar și o uniune vamală cu Austria era interzisă de maleficul tratat de la Versailles. Pe scurt, Germania era lipsită de resurse și înconjurată de un zid de protecționism din partea națiunilor ostile. Germania urma

să rămână un sclav economic pentru totdeauna. Pentru a adăuga un plus de insultă la prejudiciu, evreimea mondială, cu sediul la New York, a declarat război Germaniei național-socialiste. Au cerut un boicot economic mondial împotriva Germaniei și și-au folosit toate conexiunile economice și politice din întreaga lume pentru a sugruma Germania.

Führerul a rămas imperturbabil în fața unei sarcini aparent fără speranță. La câteva ore după ce a preluat conducerea statului fără cârmaci, a început sarcina herculeană de a construi o nouă economie națională. Cu o viteză incredibilă, energia Führerului a transformat economia moribundă într-una plină de vitalitate, forță și vigoare. Milioane de oameni s-au întors la muncă. Familiile au putut începe din nou. Un adevărat sentiment de speranță a pătruns în toate straturile vieții germane. În 1938, economia germană era cea mai puternică din Europa. A suferit chiar și o lipsă acută de forță de muncă. Italienii, polonezii și francezii s-au adunat în Germania pentru a-și hrăni familiile.

Din păcate pentru pacea mondială, doar Germania național-socialistă a reușit să se elibereze de tentaculele evreiești ale depresiunii mondiale. La 7 decembrie 1941, SUA erau încă în ghearele acesteia, iar Anglia nu a scăpat niciodată. Războiul a oferit doar raționalizarea forțată, iar după război Anglia s-a scufundat din nou în depresia masivă de dinainte de război - fără Imperiul său.

Oricât de extraordinare ar fi aceste realizări - construcția orașelor, a partidului și a economiei -, ele nu reprezintă încununarea vieții Führerului. În anii 1930, Adolf Hitler i-a asigurat în repetate rânduri pe liderii mondiali că național-socialismul nu este destinat exportului, contrastând politica sa cu cea a internaționalei bolșevice evreiești, care invadea toate națiunile în căutarea cuceririi lumii pentru super-statul lor marxist-evreiesc. Revoluția național-socialistă era doar pentru Germania, iar democrațiile plutocratice degenerate nu aveau de ce să se teamă. Dar s-au temut!

Ura evreilor împotriva unei renașteri a purității ariene a culminat cu un război mondial în care Germania național-socialistă s-a confruntat cu clonele evreiești. Războiul a început ca o luptă națională, Germania luptând pentru supraviețuirea germană într-o lume ostilă, controlată de evrei. Cu toate acestea, pe măsură ce războiul a avansat, zeci de mii de voluntari s-au alăturat steagului național-socialist pentru a lupta nu doar pentru Germania, ci și pentru o nouă ordine mondială. Scopul lor era de a crea o Europă ariană unită.

La început, Hitler a fost împotriva acestui lucru. El dorea doar ca Germania să fie lăsată în pace. Dar odată ce a devenit clar că războiul nu putea fi localizat, punctul

său de vedere a evoluat de la un punct de vedere german la unul pan-arian, european! Micața Germanie urma să devină spiritul motor al unei Europe național-socialiste ariene unite, care se întindea de la Lisabona la Moscova. Ar deveni o superputere imbatabilă și ar fi mai mult decât un adversar pentru plutocrația evreiască din SUA și bolșevismul evreiesc din URSS.

Generalul Leon Degrelle și-a condus trupele Waffen S.S. Belgia pe frontul de est. Au luptat pentru locul Belgiei într-o Europă pan-ariană. Hitler îl ținea (pe el (și pe oamenii săi) în cea mai mare stimă. În 1945, el a spus chiar că, dacă ar avea un fiu, ar vrea ca acesta să fie ca Leon Degrelle!

Până la sfârșitul războiului, Führerul construisese o mișcare europeană cu adevărat pan-ariană, care a determinat sute de mii de oameni nu doar să o susțină, ci să lupte și să verse sânge pentru ea chiar și în ultimele ore disperate ale Reich-ului. Buncărul Führerului din Berlin a fost apărat până la sfârșit de voluntari străini din Waffen S.S.

Incredibila reușită de a unifica o Europă care fusese divizată timp de secole nu a fost doar cea mai mare realizare a Führerului. Este, de asemenea, catalizatorul care continuă să transforme național-socialismul dintr-o mișcare exclusiv germană în fenomenul mondial, pan-arian de astăzi. Acest vis al unei adevărate păci mondiale bântuie puternic în inimile a milioane de bărbați albi din întreaga lume.

Adolf Hitler a fost cel mai mare dintre toți liderii. Moștenirea pe care ne-a lăsat-o este concepția sa despre pacea mondială bazată pe noua ordine mondială a național-socialismului național-socialist pan-arian. Pe scurt, toți oamenii albi vor fi uniți într-o frăție ariană în care vom împărți beneficiile geniului nostru colectiv, ale muncii și ale superiorității noastre rasiale.

20 aprilie este ziua de naștere a conducătorului nostru iubit, Adolf Hitler. În timp ce fiecare abonat, susținător și activist sărbătorește, întrebați-vă: *"Ce ar trebui să fac pentru a contribui la finalizarea celei mai importante lucrări a Führerului? Ce pot face pentru a asigura supraviețuirea copiilor mei arieni în această lume tot mai ostilă și non-albă?"*.

În memoria visului liderului nostru căzut la datorie, Adolf Hitler, de a crea o rasă ariană unită. - *HEIL HITLER!*

Pelerinaj

de Katti

"Astăzi mi se pare providențial ca soarta să fi ales Braunau am Inn ca loc de naștere. Și astfel, acest orașel de la graniță îmi pare simbolul unei mari misiuni.

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF, Vol. 1, Cap. I.*

Începusem să simt miile de kilometri și cele trei zile de călătorie cu avionul, cu feribotul și cu trenul din Chicago, în timp ce trenul care pleca din Salzburg străbătea cu viteză un peisaj verde, cu râuri argintii care se întrepătrundeau cu sate de turtă dulce. Nori negri și gri alunecau pe deasupra munților primitivi, ascunzând și dezvăluind alternativ vârfurile lor zdrențuite - o panoramă frumoasă, dramatică și în continuă schimbare a Austriei Superioare. Dar eram mai mult epuizat decât entuziasmat și tânjeam după un pat cald într-un Gasthof prietenos.

Oboseala a dispărut, iar adrenalina mi-a reîncărcat bateriile metabolice în timp ce trenul a încetinit și s-a oprit în următoarea stație cu numele "Braunau am Inn". Deși plănuisem să ajung în acest mic orașel medieval de mai multe luni, să văd pentru prima dată numele acelei stații prin fereastra trenului a fost un șoc. Ajunsesem! Eram cu adevărat aici" Purtându-mi rucsacul pe umăr, am mers pe jos printr-o ploaie rece de câțiva kilometri de la gară până pe singuratica Linzer Strasse, unde m-am interesat la Maybräu Gasthof. Am avut noroc. Proprietara mi-a spus că toate celelalte localuri din Braunau și de la kilometri distanță erau rezervate, adesea cu luni de zile înainte. "Nu mă miră", am spus eu criptic, iar ea a zâmbit. "Toată lumea este aici luna aceasta". "Ce?" Am oftat. "Așteaptă puțin. O să vezi!" Și m-a lăsat singur să meditez la enigma ei în micul meu cubuleț confortabil.

M-am trezit în zori într-o dimineață încă umedă de la ploile de ieri. Dar orașul era animat de activitatea sătească și am admirat minunata îmbinare armonioasă a vieții moderne - magazine și case - cu clădirile și străzile tradiționale ale secolelor trecute. Am continuat până la capătul Linzer Strasse, care se deschidea într-o piață aerisită, direct din Evul Mediu. La capătul său sudic se afla Salzburger Tor, o arcadă masivă care, cu cinci sute de ani în urmă, păzea intrarea inițială în Braunau. Prin cealaltă parte, podul stradal traversa un mic afluent al râului Inn. La poate o sută cincizeci de metri de Tor mai există încă o clădire mare, simplă, vopsită în alb, ocupată astăzi de locuitori de apartamente. Tocmai la această structură aparent banală dintr-un oraș austriac obscur venisem să o vizitez din cealaltă parte a lumii.

Pentru că aici, în casa din Salzburger Vorstadt, s-a născut cel mai mare fiu al pământului, iar eu sosisem pentru a-i sărbători cea de-a o sută de ani.

Și nici nu eram singur, după cum am aflat a doua zi, când trupele regulate și forțele speciale ale armatei austriece au ocupat brusc Braunau am Inn. Transportul peste podul care ducea la granița cu Germania a fost sigilat, iar persoanelor care intrau în oraș li s-a cerut să prezinte o dovadă de rezidență. Un elicopter militar a zburat la joasă înălțime deasupra capului, în timp ce zeci de vehicule blindate de transport de trupe au trecut prin vechea piață. În scene care aminteau de filmele de propagandă de la Hollywood din anii 1940, soldați purtând mitraliere se plimbau printre sătenii buimăciți, iar figuri cu cască și ofițeri cu pistoale s-au postat la punctele de supraveghere. În tot orașul au apărut afișe care anunțau fără echivoc că Braunau se află sub legea marțială. Toate formele de demonstrații publice, avertizau pancartele guvernamentale, de la ora 14.00 miercuri până la ora 9.00 vineri, erau strict interzise. Vorbitorii cu voce tare la mai mult de două persoane, adunările de stradă sau pichetările de pe trotuar, distribuirea de fluturași, strigarea de sloganuri, chiar și persoanele care purtau "haine suspecte", erau supuse arestării și urmării penale imediate în conformitate cu legislația "antinazistă" din Austria.

Suștinătorii mulțumiți de sine ai democrației se comportau exact ca propriile lor caricaturi urâte de "fasciști totalitari". Dar chiar înainte de sosirea lor, orașul a fost inundat de mii de "outsideri" din toată Europa și America, chiar și din Australia, Africa de Sud și Orient. Sărmanul și micul Braunau s-a umflat de vizitatori, iar atmosfera a devenit din ce în ce mai grea, cu așteptări tensionate. Zvonurile erau pe buzele tuturor. Comandouri de vârcolaci ar fi trebuit să ridice un steag cu svastică deasupra Salzburg Tor la miezul nopții. Se credea că asasini evrei dădeau târcoale străzilor noaptea. Teroriști din Milano urmau să bată efigia lui Simon Wiesenthal în fața casei primarului. Îngrijorarea publicului nu a fost liniștită atunci când trupele guvernamentale au tras o baricadă peste Salzburger Tor, închizând vechiul Vorstadt cu zona sa interzisă. Prin arcadă puteam vedea strada de dincolo, sinistră prin goliciunea ei forțată.

Seara târziu, Piața Mare era în mare parte pustie, cu excepția soldaților aflați la posturile lor. Dar toate tavernele și restaurantele erau pline de sărbătoriți plini de viață. Cu puțin timp înainte de miezul nopții, lucrurile au început să se întâmple. La hotelul Gann, nu departe de Salzburger Tor cu baricada sa, cineva a comandat sticle din cea mai bună șampanie a casei, iar toasturile s-au ținut peste tot în semn de felicitare pentru ziua de naștere. În Ratskeller-ul din propriul Maybräu, la masa de lângă a mea, înconjurat de studenți universitari din Munchen, un tânăr s-a ridicat elegant, și-a zornăit brațul drept în semn de salut în afara legii și a strigat

din toți plămâni: *"Pentru Marele Reich german, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"* Nimeni nu l-a deranjat, nici pe el, nici pe însoțitorii săi.

Fiind singur, propria mea sărbătoare a fost mai liniștită. M-am îndreptat spre Piața liberă din apropiere și m-am așezat pe o bancă sub marele ceas al satului. M-am uitat spre cer. Norii care acoperiseră cea mai mare parte a Europei Centrale în ultima săptămână se risipiseră, iar stelele observabile dansau inexorabil în pozițiile lor fatale, în timp ce plămâni nerușinați ai ceasului impunător băteau cu greutate miezul nopții. Să te afli în acest loc, în acest moment - nu există cuvinte. Când ultima bătaie a răsunat în eternitate, am apăsat butonul de redare al micului meu casetofon. Badenweiler, marșul său preferat, a vibrat în căștile mele.

A doua zi dimineață, Piața Mare era plină de oameni care așteptau cu nerăbdare. Cu toții păreau să aștepte, să aștepte - să aștepte ce? Pe cine? Era ca și cum el însuși urma să apară în orice moment, poate în picioare într-un mare Mercedes negru. Poate că se așteptau la așa ceva. Spiritul viu, prezența tangibilă din punct de vedere emoțional a omului care, timp de patruzeci de ani după moartea sa fizică, a chemat atenția lumii asupra locului său de naștere a devenit mai intensă, s-a manifestat mai puternic.

Spre prânz, un grup de fasciști italieni a apărut în mod misterios în mijlocul mulțimii. Unul dintre ei, sfidând prezența copleșitoare a autorităților, a încercat să vorbească. *"Aducem urări de ziua de naștere celui mai mare erou al rasei albe! El trăiește pentru totdeauna în inimile și mințile fraților și surorilor sale de sânge! Fără evrei-tirani"*. - Soldații s-au năpustit asupra lui și a tovarășilor săi, dar nu înainte de a scoate un salut către privitorii uimiți. Unii din mulțime au îndrăznit să salute și ei. Alții au aplaudat, iar câțiva au început să cânte vechiul cântec al trupelor de asalt, "Brüder in Zechen und Gruben", aparent o referire spirituală la scurtul discurs al italianului despre "frații de sânge". Poliția i-a scos chiar și pe acești respondenți pentru arestare, o arestare grea în această parte a lumii.

Mica mea mică sărbătoare a avut loc în spatele acestei agitații, în Piața Pfarrkirche a magnificei catedrale din secolul al XV-lea, St. Stefans. Mai întâi, am coborât la memorialul subteran din apropiere dedicat morților de război, un epitaf public inscripționat pe pereții săi cu numele celor căzuți din Braunau. În centrul podelei se află un reprezentant al unui soldat adormit în moarte eroică. Pe peretele nordic se află o listă de onoare a războinicilor care au murit la Stalingrad. Aici am așezat un buchet de flori cu un mic pergament pe care scrie: "Și încă ați învins!". Urcând scările care ies din memorial, am traversat spre Pfarrkirche, unde am depus o

coroană de flori cu veșnicie cu fotografia sa în centrul altarului și am aprins lumânarea de ofrandă cea mai de sus.

În timp ce meditam în bancă, am văzut o bătrână care a intrat și s-a îndreptat direct spre altar, unde a observat coroana mea cu fotografia ei. Deși aparent trăsnită de descoperirea ei, nu a deranjat veșnicul. Alți oameni au venit, au văzut-o cu evidentă uimire, dar au lăsat-o neatinsă.

M-am dus în partea din spate a catedralei pentru a vedea vechiul font la care a fost botezat pruncul, apoi m-am întors în lumina strălucitoare a soarelui din Piața aglomerată. Aceste evenimente simple și liniștite, în relatarea lor, nu pot începe să transmită calitatea profund emoționantă și experiența emoțională profundă a acestei Zile a zilelor, cu siguranță cea mai inspirată zi lăuntrică din viața mea. Până în acea zi de aprilie, în mare parte, am deznădăjduit de perspectivele noastre de succes. Acea calamitate incomensurabilă - pierderea celui de-al Doilea Război Mondial - părea irecuperabilă. De la sfârșitul dureros al acelei catastrofe pentru civilizația pământească, mișcarea a luptat înainte, a căzut și a luptat din nou înainte într-o epocă în care puterile hipnotizante ale răului par invincibile.

Dar în acel 20 aprilie, la cea de-a o sută de ani de la nașterea sa, în locul său sacru de naștere, mi-am dat seama treptat că am fost îngust la minte, limitându-mi aprecierea dezvoltării și progresului mișcării la propria mea mică bucată de timp. Ideea lui este un concept ETERN. Consecințele istorice pe care le-a pus în mișcare sunt un val de evenimente, care capătă un impuls irepresibil odată cu trecerea anilor și până departe în viitor. Mișcarea noastră este aplicarea legilor Naturii la afacerile umane, iar Natura este atotputernică. Ea poate fi zădărnicită temporar, dar puterile sale nu fac decât să crească în frustrare pentru ca în cele din urmă să se prăbușească înainte cu mai multă furie decât oricând.

Pe 21 aprilie, după ce autoritățile au ridicat baricadele din fața casei sale, mulțimea s-a îndreptat spre ea ca musulmanii în jurul Pietrei Sfinte de la Mecca. Mă aflu printre mulți străini, dar toți ne-am simțit brusc înrudiți unii cu alții, frați și surori de svastică, iar faptul de a fi împreună în acest loc venerat a fost ca o întoarcere acasă. Spiritul său ne-a învăluit pe toți, ne-a făcut camarazi și ne-a umplut de siguranță pentru viitor. Simplul fapt că venisem din toate colțurile pământului în acest loc, în acest moment special, în mijlocul unei lumi ostile, era o dovadă suficientă că ideea trăiește încă! A fost așa cum spunea în filmul "Triumful voinței" - "comanda inimilor noastre" ne-a adus împreună. Am simțit o mândrie singulară în conștientizarea faptului că generațiile viitoare ne vor invidia pe noi, cei care ne-am adunat aici, în acest moment unic, pentru a aprinde o lumânare aniversară,

înconjurați de o noapte imensă de ignoranță și răutate. Din această flacără se va răspândi simultan un far pentru a-i lumina pe rudele noastre rasiale și un foc pentru a-i incinera pe otrăvitorii posterității noastre.

Veniseam la Braunau am Inn pentru a-i oferi ce sărbători palide puteam pentru a-i onora memoria. Dar el mi-a oferit un dar la fel de mare ca însăși viața - o credință reînnoită și de nezdruncinat în triumful nostru inevitabil și absolut. Heil Hitler! De o mie de ori Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERKAMPF AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlich Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idiosyncrasy von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht abgewandt, die Kräfte der großen bis in unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind unendlich arbeitslos, Völkern- und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.

Der Siegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochgradigen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der rasend schnelle Gegen ist aber dabei, den Völkern - gegen alle weißen Völkern (?) zu kämpfen, keine Mittel und Eisenbahnen, Überlebende und Rassenmenschen.

Es "sagt" oder "singt", es ist Wähler und im Zusammenhang, es ist Propaganda und Verleumdung oder auf einen Schicksal anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler!
Gottfried Lauck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 18.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Raportul de față
Interviu cu Molly
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mai actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata omenirii (www.mourningthetranscient.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiarea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Cauți informații despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, săgărețind terestrul îngropat. Un trecut pe care Ei a prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "sing" or "sings", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Lauck

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!